

DANIELLE STEEL

VESZÉLYES
SZERELEM

DANIELLE STEEL

VESZÉLYES
SZERELEM

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Matters of the Heart*
A Delacorte Press Book. Published by Bantam Dell
a Division of Random House, Inc., New York, New York
Copyright © 2009 by Danielle Steel
All rights reserved
Jacket design by *Shasti O'Leary Soudant*
Jacket image © *Joe Cornish/Getty Images*
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F Nagy Piroska, 2010

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2010

honlap: www.maecenaskiado.hu

Ezt a nagyon különleges könyvet az én drága, csodálatos gyerekeimnek: Beatrixnak, Trevornak, Toddnak, Nicknek, Samnek, Victoriának, Vanessának, Maxxnek és Zarának ajánlom, akik tanúi voltak felnőtt életem szinte minden percének, egész írói pályámnak, és akik életem legfőbb gyönyörűségét jelentik.

Ez a kötet azért különleges, mert megjelent és meg nem jelent regényeimet, nem regény jellegű (úgyszintén megjelent és meg nem jelent) írásaimat, verseskötetemet, a gyerekeim számára írt gyerekkönyveimet – egyszóval a kezdet kezdetétől mindent – összeszámolva, ez a századik könyvem. Megindító pillanata ez írói életemnek, amiért nagyrészt végtelen türelmű, hűségükből soha ki nem fogyó és szerető támogatásukkal mindig mellettem álló gyerekeimet illeti a köszönet. Az ő szeretetük és támogatásuk nélkül soha nem értem volna el ezt a teljesítményt. Nekik ajánlom hát ezt a könyvem szívem-lelkem minden szeretetével és hálájával.

E döntő esemény pillanatában köszönetet kell mondanom azoknak a barátaimnak is, akik szintén különleges szerepet játszanak az életemben, és akik közreműködtek mindabban, amit elértem: nagyszerű ügynökömnek és barátomnak, Mort Janklow-nak, kedves szerkesztőmnek, egyben hosszú évek óta barátnőmnek, Carole Baronnak, gyerekkori barátnőmnek, Nancy Eisenbarth-nak, aki rendkívül értékes kutatómunkájával segít abban, hogy műveim hatásosak legyenek. És köszönettel tartozom a kiadóimnak, szerkesztőimnek, és Önöknek, hűséges olvasóim, akik nélkül mindez nem jöhetett volna létre.

Életemnek ebben a nagyon különleges pillanatában fogadjátok hát mindannyian szívből jövő, forró köszönetemet és hálás szeretetemet. De elsősorban és mindig ti, drága gyerekeim, akiknek a könyveket írom, akikért élek, és akik miatt életem minden egyes percét, amelyet veletek töltök, a legdrágább ajándéknak tartok.

Szeretettel
d.s.

Az emberiség elleni legnagyobb bűnök némelyikét a szeretet nevében követték el.

A szociopata olyan ember, aki szívtelenül, lelkiismeretlenül, szemrebbenés nélkül képes tönkretenni téged. Először olyan tökéletes és olyan jó, hogy az már nem is lehet igaz. Aztán egy szikével eltávolítja a szívedet és minden egyebet, amit csak akar. Biztos kézzel operál, s ha nem is mindig, de többnyire hibátlanul. És amikor megkapta azt, amiért elsősorban jött, te pedig ott fekszel az útszélen összetörten, sebektől vérezve, ő csendben továbbmegy, hogy újra elkövesse ugyanezt valaki mással.

1. fejezet

Hope Dunne a némán zuhogó hóban átvágott a New York-i SoHóban lévő Prince Streeten. Hét óra volt, az üzletek épp most zártak, hogy éjszakára elpihenjen a megszokott nyüzsgés a boltokban. Hope már két éve lakott itt, és nagyon megszerette a helyet. New York trendi negyede volt ez, ahol az élet barátságosabbnak tűnt, mint az úgynevezett Felsővárosban. SoHóban sok volt a fiatal, és ahányszor csak kilépett menedékből, a tágas manzárdlakásból, mindig akadt valami látnivaló, mindig volt kivel beszélgetni a lázas tevékenységgel teli negyed utcáin. Az üzletekben mindeütt fényes lámpák égtek.

Egy hét volt hátra karácsonyig – az évnek ezt az időszakát szerette a legkevésbé. Mint az elmúlt néhány évben, most sem vett tudomást az ünnepről, csak várta, hogy elmúljon. Az utolsó két karácsony alatt egy hajléktalanszállón dolgozott. Az azt megelőző évben Indiába ment, ahol ez az ünnep nem számított. Kiábrándító volt utána visszatérni az Államokba. Indiával összehasonlítva úgy érezte, itt minden eluralkodik az üzleties szellem és a felszínesség.

Az Indiában töltött idő megváltoztatta, és az is lehet, hogy megmentette az életét. Egy perc alatt döntötte el, hogy elutazik oda, és több mint hat hónapig maradt. Hihetetlenül nehezen rázódott vissza az amerikai életbe. Minden holmiját elhelyezte egy raktárban, és Bostonból New Yorkba költözött. Valójában nem sokat számított, hol él, mivel fotográfus lévén, mindenhol tudott dolgozni. Az Indiában és Tibetben

készített fotói jelenleg is láthatók voltak egy nagynevű felsővárosi galériában. De voltak képei különböző múzeumokban is. Az emberek Diane Arbuséhoz hasonlították a munkásságát. Vonzódott a nyomorultakhoz és kifosztottakhoz. Szívettépő volt az egyes képein szereplők szemében látható szenvedés, és ő is ugyanezt érezte, amikor fényképezte őket. A munkásságát nagy tisztelet övezte, de a viselkedésén semmi sem látszott abból, hogy híres vagy fontos személyiség.

Hope Dunne egész életében az emberi viszonyok és körülmények megfigyelője, krónikása volt. Ehhez, saját bevallása szerint, el kellett tűnnie, láthatatlanná válnia, hogy ne befolyásolhassa fotóalanyai kedélyállapotát. Azok a tanulmányok, melyeket az Indiában és Tibetben töltött varázslatos idő alatt készített, még jobban megerősítették e hitében. Sok szempontból szinte láthatatlan emberré vált, más vonatkozásban meg óriásnak tűnt, mert a belőle sugárzó belső fény és erő betölteni látszott körülötte az egész teret.

Miközben a sűrű hóesésben átvágott a Prince Streeten, rámosolygott egy mellette elhaladó nőre. Elfogta a kísértés, hogy sétára induljon a hóban, és megfogadta, hogy később, majd este meg is teszi. Nem élt szigorú napirend szerint, és nem kellett senkihez sem alkalmazkodnia. Magányos életének egyik nagy áldása volt, hogy szabadon megethette azt, amit akart. Tökéletesen független nő volt, végtelenül fegyelmezetten viszonyult a munkájához és a modelljeihez. Olykor egy szál pólóban és farmernadrágban földalattira szállt, és elment Harlembe, hogy gyerekeket fotózzon. Dél-Amerikában is eltöltött némi időt, és ott is gyerekeket meg öregeket fényképezett. Oda ment, ahová kedve tartotta, és ma már nagyon kevés reklámfotót készített. Néha, egy-egy szokatlan rendezés alkalmából most is csinált még divatképeket a *Vogue*-

nak, de a magazinoknak végzett munkája ma már főleg abból állt, hogy fontos emberekről, akiket arra érdemesnek és érdekesnek talált, portrékat készített. Ki is adott egy nagyszerű portréalbumot, szintén gyerekekről, és megjelenés előtt állt az indiai képeiből összeállított könyve is.

Szerencsésnek tudhatta magát, amiért mindent megtehet, amit csak akar. Válogathatott a sok felkérés között. Noha örömmel csinálta, hagyományos portrét évente csak egyszer-kétszer vállalt. Manapság már inkább csak utazásai közben vagy az utcán szeretett fényképezni.

Hope filigrán termetű, porcelánfehér bőrű, koromfekete hajú nő volt. Gyerekkorában anyja azzal ugratta, hogy úgy néz ki, mint Hófehérke, és bizonyos értelemben ez igaz is volt. Mindehhez még a tündérmesék hangulatát is érezni lehetett rajta. Aprócska és szokatlanul karcsú, légies teremtés lévén a legkisebb zugokba is befért, s így nemritkán észrevétlen tudott maradni. Az egyetlen feltűnő vonása egészen sötét ibolyaszínű szeme volt. Mélykék szemének enyhén bíbor színezepte Burma és Ceylon legtisztább zafírjaira emlékeztetett, s a részvét, mely belőle sugárzott, a világban látott szenvedésekről árulkodott. Azok, akik már láttak az övéhez hasonló tekintetet, rögtön felismerték, hogy egy olyan asszonnyal állnak szemben, aki szenvedett, de szenvedését méltósággal és megbocsátással viselte. A fájdalom ahelyett, hogy magával rántotta volna a depresszióba, fölemelte őt a békesség szigetére. Nem lett buddhista, de ugyanazt a filozófiát vallotta, mint ők. Nem viaskodott az ellen, ami vele történt, inkább rábízta magát az életre, hadd vigye egyik élménytől a másikig. Ez a mélység és bölcsesség ragyogott át minden művén. Az élet elfogadása úgy, ahogy van, ahelyett, hogy megpróbálná ráerőltetni a maga akaratát,

ami úgysem sikerülne. Kész volt rá, hogy elengedje azt, amit szeret, ami a legnehezebb feladatot jelentette az életben. És minél többet élt, tanult és gondolkodott, annál alázatosabb lett. Egy szerzetes, akivel Tibetben találkozott, szent asszonynak nevezte, és csakugyan az volt, jöllehet egyetlen hivatalos egyházhoz sem vonzódott különösebben. Ha hitt valamiben, akkor az életben hitt, melyet a maga szelíd ölelésével magához vont. Erős nádszál volt, mely meghajolt a szélben, de szépen, könnyedén újból felegyenesedett.

Mire a háza kapujához ért, már sűrűn havazott. Tokba zárt fényképezőgépe a vállán lógott, a kulcsa és a pénztárcája is abban volt. Nem is hordott magánál mást, s az arcát sem festette, legföljebb nagy ritkán, ha ment valahová, élénkpiros rúzszt tett a szájára – így még inkább hasonlított Hófehérkére. Kékesfekete haját, mely kiengedve a derekáig ért, simán hátrafésülve, lófarokban, befonva vagy tarkókontyba csavarva viselte. Kecses mozgása a fiatal lányokéra emlékeztetett, s az arca szinte ránctalan maradt. Fotográfusi életrajza szerint negyvennégy éves volt, de nehéz lett volna megbecsülni a korát – mindenesetre jóval fiatalabbnak látszott. Kortalannak tűnt, akárcsak a képei és azok, akikről a képeket készítette. Aki meglátta, a legszívesebben megállt volna, hogy hosszan elnézze. Ritkán viselt színes holmit, szinte mindig feketében, vagy meleg időben fehérben járt, hogy ne vonja el a modelljei figyelmét.

Miután kulcsával kinyitotta a kaput, gyors léptekkel felsietett a harmadik emeletre. Fázott, így boldogan lépett be manzárdlakásába, ahol jóval melegebb volt, mint odakint, annak ellenére, hogy a mennyezet nagyon magasan volt, és a szél néha befújta a hosszú ablakokon.

Felkapcsolta a lámpákat, és mint mindig, most is

gyönyörködve nézett végig a spártai lakberendezésen. A parkettát feketére festették, a fehér kanapék és a hívogatóan kényelmes fotelok elefántcsontszínű puha gyapjúval voltak bevonva, és egyetlen berendezési tárgy sem rontott az összhatáson. Az egész a maga végtelen egyszerűségében szinte már „zen” volt. A falakat óriási fekete-fehér fotók borították – a kedvenc képei. A leghosszabb falon egy fiatal balerináról készült látványos sorozat darabjai sorakoztak. A képeken látható csodaszép szőke lány egy tizenéves táncos volt. A többi falon gyerekekről és annak az indiai asramnak a szerzeteseiről készült fotók voltak, amelyben ő is élt.

A manzárd, amelyben lakott, mintha a műveit kiállító galéria lett volna, ahol egy hosszú, hófehér lakkasztalon, szivaccsal bélelt tálcán, mint múltóban a sebészeti műszerek, sorakoztak a fényképezőgépei. Ha megbízásra dolgozott, rendszerint szabadúszó asszisztentst vett maga mellé, egyébként többnyire egyedül szeretett fotózni. Amennyit az asszisztens segített, annyira el is vonta a figyelmét. A kedvenc gépe egy évek óta meglévő öreg Leica volt. A műteremben Hasselbladot és Mamiyát is használt, de legjobban a legrégebbi gépét szerette. Kilencéves korában kezdett el fényképezni. Tizenhét évesen a Brownban beiratkozott egy speciális tanrendű fotós kurzusra, amelyet huszonegy évesen, a diplomamunkájában egy közel-keleti téma látványos feldolgozásával, kitüntetéssel végzett el. Ezután egy évig reklámfotósként dolgozott, majd tizenkét évre visszavonult, mert röviddel a browni diploma megszerzése után férjhez ment. Ez idő alatt csak nagy ritkán kapott egy-egy megbízást. Tíz éve tért vissza a szakmába, és azóta sikerült nevet szereznie magának az egész világon. Harmincnyolc éves volt, amikor a MOMA kiállítást rendezett a munkái-

ból New Yorkban. Ez életének egyik fénypontját jelentette.

Meggyújtotta a szobában a gyertyákat, és lejjebb csavarta a villanyvilágítást. Mindig megnyugtatta, ha hazaérkezett ebbe a szobába. Egy kis galériára állított keskeny ágyon aludt, ahová létrán ment fel; szeretett lenézni a szobára, és félálomban mindig úgy érezte, mintha repülne. A tetőlakás egészen más volt, mint minden eddigi hely, ahol lakott, és ezt is szerette benne. Mivel mindig borzasztóan félt a változástól, most annál inkább élvezte. Attól, hogy elfogadta azt, amitől a legjobban rettegett, hihetetlenül erősnek érezte magát. A végzet a veszteséget és a változást szabta ki rá, és ő nem menekült el előlük, hanem megtanult méltósággal és erővel szembenézni velük.

A lakás hátsó részén volt a fekete gránittal kövezett kis konyha. Tudta, hogy ennie kell, ezért hátrament, és felmelegített egy leveskonzervet. Többnyire lusta volt ahhoz, hogy komolyabb ügyet csináljon az evésből. Leveseken, salátákon és tojáson élt. Ha nagy ritkán mégis igazi ételre vágyott, elment valamelyik egyszerű étterembe, és gyorsan evett valamit, hogy mielőbb túllegyen rajta. Sohasem volt nagy konyhaművész, és nem is csinált úgy, mintha az lenne. Mindig is időpazarlásnak tartotta a főzőcskézést, hiszen annyi minden más sokkal jobban érdekelte – korábban a családja, most meg a munkája. Az elmúlt három évben a fotózás töltötte ki az életét. Szívvel-lélekkel csinálta, és ez meg is látszott a képein.

Hope a kinti hóesést bámulva kanalazta a levest, amikor megszólalt a mobiltelefonja. Letette a kanalat, és kikotorta a mobilt a fényképezőgépe tokjából. Nem várt semmilyen hívást. Amikor meghallotta ügynöke, Mark Webber ismerős hangját, elmosolyodott. Rég nem hallott már felőle.

– Szia, hol vagy most? És pontosan melyik időzónában? Nem ébresztettek fel?

Hope csak nevetett válaszul, miközben hátát neki-vetette a kanapé támlájának. Tíz éve, amióta újra-kezdte a munkát, Mark volt az ügynöke. Rendszerint megpróbálta rávenni, hogy vállaljon reklámfotózást, ugyanakkor nagyon tisztelte benne a művészi elhivatottságot. Rendre azt mondogatta, hogy egy napon Hope lesz nemzedéke egyik meghatározó fotográfusa. Sok tekintetben már ma is az volt, akit mind a galériások, mind a kollégák nagyra becsültek.

– New Yorkban – felelte az asszony mosolyogva. – És nem ébresztettél fel.

– Csalódott vagyok. Arra számítottam, hogy Nepálban, vagy Vietnamban, vagy valami borzalmas és visszataszító helyen vagy. Meglep, hogy itthon találjak. – Tudta, mennyire ki nem állhatja Hope a vakációzást, és azt is, hogy miért. Jó oka volt rá. De mivel rendkívüli nő volt – igazi túlélő –, ráadásul jó barát, Mark szerette és végtelenül csodálta őt.

– Gondoltam, elidőzök itt egy kicsit. Csak ültem, és néztem a hóesést. Nagyon szép. Lehet, hogy később kimegyek, és csinálok pár képet. Valami jó kis régimódi sorozatot.

– Hideg van, nehogy megfázz! – figyelmeztette a férfi. Azon kevesek közé tartozott, akik aggódtak érte, és ez meghatotta Hope-ot. Az elmúlt években túl sokat utazgatott, így nem tudott állandó kapcsolatban maradni a régi barátokkal. Az egyetem óta Bostonban élt, de amikor visszatért Indiából, úgy döntött, New Yorkba költözik. Mindig is magányos ember volt, de most még inkább az lett. Ez aggasztotta Markot, Hope azonban láthatóan elégedett volt az életével.

– Csak nemrég értem haza, épp egy kis csirkehúsleveset eszem – tudatta.

– A nagymamám helyeselné – mondta a férfi mosolyogva. – Mit tervezel mostanában? – Azt tudta, hogy nem vállalt el semmilyen megbízatást, mivel az ilyesmit rajta keresztül intézte.

– Semmi különöset. Gondoltam, az ünnep alatt fölmegek a Cape Cod-i házba. Szép ott ebben az évszakban.

– Ez biztató. Ámbár csak te találod szépnek azt a vidéket. Mindenki mást az öngyilkosság gondolata környékezne ott ebben az évszakban. Nekem jobb ötletem támadt. – Ezt a „van egy üzletem a számodra” hangján mondta, és Hope elnevette magát. Jól ismerte Markot, és nagyon kedvelte őt.

– És mi lenne az? Miféle örült munkára akarsz rávenni, Mark? Karácsony este Las Vegasban?

Ezen mindketten nevettek. Az ügynöke néha előállt valami eszelős ötlettel, amit Hope majdnem mindig visszautasított. De mivel Mark mindig megígérte a potenciális megrendelőknek, hogy megpróbálja őt rábeszélni, újra és újra próbálkozott.

– Nem, habár Vegas az ünnepek idején jó mókának tűnik. – Hope is tudta, hogy a férfi szeret kártyázni, és néhanapján látogatást tesz Las Vegasba és Atlantic Citybe. – Ez most egy tisztességes és nagyon komoly munka lenne. Ma megkeresett az egyik nagy kiadó. A sztárszerzőjük portrét akar készíttetni a legújabb könyve borítójára. Még nem adta le a könyvet, de minden pillanatban hozhatja, és a kiadó most szeretné megkapni a képet, hogy betehesse a katalógusukba és a regény előzetes reklámányaiba. Rendes, becsületes munka, az egyetlen probléma, hogy már a körmükre égett a dolog. Előbb kellett volna gondolniuk rá.

– Mennyire sürgős? – kérdezte Hope közömbösen, miközben végignyúlt az elefántcsontszínű gyapjúval bevont kanapén.

– Jövő héten meg kellene kapniuk a képet. Ez azt jelenti, hogy karácsonykor dolgoznod kellene, mert az illető ragaszkodik hozzád, azt mondta, senki mással nem áll szóba. Mindenesetre jó ízlése van. És nagyon jól fizet. Komoly kliens.

– Kiről van szó? – A név segíthet meghozni a döntést, az ügynök azonban csak némi habozás után mondta meg. Tekintélyes íróról volt szó, aki elnyerte a National Book Awardot, és művei mindig a bestsellerlisták csúcsán voltak, csak hogy nehéz ember hírében állt, és gyakran lehetett látni őt más-más nők társaságában az újságok lapjain. Mark nem tudta, mit fog szólni Hope ahhoz, hogy róla kellene arcképet csinálnia – különösen mivel az a hír járta róla, hogy meglehetősen nevetlen alak. Semmi garancia nem volt rá, hogy tisztességesen fog viselkedni. Márpedig Hope csak komoly modellekkel szeretett dolgozni.

– Finn O’Neillről – felelte minden további magyarázat nélkül, és várta, mit szól hozzá az asszony. Se befolyásolni, se elbizonytalanítani nem akarta. A döntés teljes mértékben az ő felelőssége volt, és az is rendjén lenne, ha nem vállalná, tekintettel a túl szoros határidőre, ami ráadásul karácsony hetére esett.

– olvastam a legutóbbi könyvét – mondta felvillanyozva a nő. – Rémítő volt, de nagyon érdekes. Okos fickó. Ismered személyesen?

– Nem, még nem találkoztam vele. Egy-két partin láttam már itt és Londonban. Sármos pasinak látszik, a szép nők és a fiatal lányok lehetnek a gyengéi.

– Na, akkor nekem nincs félnivalóm tőle – nevette el magát Hope. Megpróbálta felidézni az író arcképét a legutóbb olvasott könyve hátsó borítójáról, de nem sikerült.

– Ne légy ebben olyan biztos! Feleannyi idősnek látszol, mint amennyi vagy. De te tudsz bánni vele,

emiatt nem aggódom. Csak abban nem vagyok biztos, hogy van kedved Londonba repülni ebben az évszakban. Másrészt viszont London kevésbé nyomasztó hely, mint Cape Cod, úgyhogy akár még jól is sülnhet el a dolog. Első osztályon utazhatnál, minden költségedet fizeti, és a Claridge'sben laknál. O'Neill Írországbán él, de Londonban is van lakása, és jelenleg épp ott időzik.

– Nagy kár – jegyezte meg csalódottan Hope. – Szívesebben fényképezném le Írországbán. Szokatlanabb környezet, mint a londoni.

– Nem hiszem, hogy erről szó lehet. A pasi Londonban szeretne találkozni veled. Az egész nem tartana tovább egy napnál. Még időben visszajöhetsz, hogy kellőképpen le tudj hangolódni Cape Codon. Talán már szilveszterre.

A nő nevetett, de azért elgondolkodott a dolgon. Vonzónak találta. Finn O'Neill jó író volt, és valószínűleg érdekes modell lesz. Bosszantotta, hogy nem tudta felidézni az arcát.

– Mit gondolsz az ötletéről? – kérdezte Mark. Mindenesetre Hope nem utasította vissza kapásból. Egyébként ez épp neki való munka lenne, különösen ha amúgy egyedül utazna el Cape Codra. Tudta, hogy van ott egy háza, és évek óta ott tölti a nyarait.

– Te mit gondolsz? – Hope mindig kikérte ügynöke tanácsát, még ha nem is minden esetben fogadta meg. De legalább megkérdezte. Nem mindegyik ügyfele tette meg ezt.

– Szerintem meg kellene csinálnod. Érdekes és fontos ember, a munka jó, és egyébként is már régen csináltál portrét. Nem fényképezhetsz örökké szerzetesseket és koldusokat – tette hozzá könnyedén.

– Lehet, hogy igazad van – mondta az asszony elgondolkodva. Ma is szeretett portrét készíteni, ha

érdekes volt a modell, és Finn O'Neill bizonyára az lenne. – Tudsz asszisztentst szerezni nekem odaátra? Akkor nem lenne szükség arra, hogy magammal vigyek egyet. – Az ilyesmiben soha nem volt túlzottan igényes.

– Szerzek valakit, emiatt ne aggódj! – Mark lélegzet-visszafojtva várta a választ. Úgy gondolta, Hope-nak el kellene vállalnia ezt a munkát, és a nőnek is ez volt az érzése. Mint mindig, most is rettegett az ünnepektől, és egy londoni út, különösen most, szerencsésen elterelné a figyelmét.

– Rendben van. Elvállalom. Mikor induljak?

– Minél hamarabb, hogy karácsonyra már végezhess is. – Mire kimondta, megint eszébe jutott, hogy Hope-nak ez nem fontos.

– Holnap este el tudnék menni. Van még néhány elintéznivalóm itt, és megígértem, hogy felhívom a MOMA kurátorát. Holnap elrepülhetek egy éjszakai járással, és majd alszom a gépen.

– Tökéletes. Meg is mondom nekik. Azt mondták, mindenre gondjuk lesz. Én meg kerítek neked egy asszisztentst. – Az soha nem jelentett gondot, hogy találjanak mellé segítséget. A fiatal fotósok kivétel nélkül égtek a vágytól, hogy Hope Dunne-nak dolgozhassanak, ráadásul az volt a híre, méltán, hogy nagyon könnyű kijönni vele. Kedves volt, és profi létére nem követelt sokat, ugyanakkor a diákok vagy asszisztensek rengeteget tanulhattak tőle. Nem beszélve arról, milyen jól mutatott az önéletrajzukban, hogy Hope Dunne asszisztensei voltak – ha csak egyetlen napig is. – Meddig akarsz maradni?

– Nem tudom – felelte elgondolkodva a nő. – Pár napig. Nem szeretném elkapkodni. Nem tudom, milyen lesz modellnek. Beletelhet egy-két napba, mire feloldódik. Legyen mondjuk négy nap. Majd meglát-

juk, hogy megy. Ez az idő biztosan elég lesz. Mihelyt végeztünk, jövök vissza.

– Rendben. Örülök, hogy megcsinálad – nyugtázta kedvesen a férfi. – És London ilyenkor nagyon jó hely. Minden fel van díszítve, kivilágítva, nem úgy, mint nálunk. A britek még hisznek a karácsonyban. – Az Államokban ez a szó lassanként kezdett tabuvá válni.

– Szeretem a Claridge’st – mondta Hope boldogan, majd komoly hangon folytatta: – Lehet, hogy megpróbálok találkozni Paullal, ha ott van. Nem tudom pontosan, hol időzik most. Régen beszéltem vele.

Furcsa volt belegondolnia, hogy huszonegy évig házastársak voltak, most meg azt sem tudja, hol van a férfi. A mostani élete minduntalan egy kínai mondást juttatott eszébe: „Az akkor volt, ez meg most van.” Ez a helyzet. És micsoda különbség!

– Hogy van? – kérdezte óvatosan Mark. Tudta, ez kényes téma az asszony számára, de ahhoz képest, amik történtek, egészen jól alkalmazkodott az új helyzethez. Kevesen vészelték volna át az eseményeket ilyen simán. Belevaló nő, gondolta az ügynök.

– Feltételezem, Paul most is ugyanaz, aki volt – felelte Hope. – Valami kísérleti gyógyszert próbálnak ki rajta. Azt hiszem, jól megvan.

– Majd felhívom a kiadót, és megmondom nekik, hogy vállalod a felkérést – váltott témát a férfi. Sohasem tudta, mit is mondjon Paullal kapcsolatban. Hope mindig jóindulatúan beszélt róla, és Mark azt is tudta, hogy mind a mai napig szereti a volt férjét, de elfogadta a sors által neki osztott lapokat. Nem lett sem megkeseredett, sem gyűlölködő. Mark nem értette, hogyan csinálja. – Holnap felhívlak, és beszámolok a részletekről – ígérte, majd egy perc múlva letették a telefont.

Hope ezután betette a levesesbögréjét a mosogatóba, és az ablakhoz állva nézte a kitartó havazást. Már többcentis hó lepte el a földet, s erről London jutott az eszébe. A legutóbbi ottjártakor is havazott, s az utca úgy festett, mint egy karácsonyi képeslap. Kíváncsi lett, Paul Londonban van-e most, de úgy döntött, csak akkor hívja fel, ha már ott lesz. Előbb pontosan tudnia kell, mennyi szabad ideje lesz, és mikor. Karácsonykor nem akart találkozni vele, nehogy bármelyikőjükön is túlságosan eluralkodjanak az érzelmek. Ezt mindenáron el akarta kerülni. Most a legjobb barátok voltak. Paul tudta, Hope-ot mindig megtalálja, ha szüksége lenne rá, és az asszony is tudta, csak a büszkesége nem engedi, hogy felhívja őt. Ha mégis találkozni akarna vele, mindkettőjüknek figyelnie kell, hogy megmaradjanak a derűs témáknál. Eddig ez vált be a legjobban – a többről túlságosan nehéz volt beszélni, és amúgy sem szolgált semmire.

Az ablaknál állva nézte, amint egy siető férfi lábnyomokat hagy a hóban, s mögötte egy öregasszony sétáltatja meg-megcsúszva a kutyáját. Nézte őket, és nem bírt tovább ellenállni. Belebújt a kabátjába és a csizmájába, s zsebében az öreg Leicával újra kiment az utcára. Nem az új, szuper gépet vitte magával, amely után mindenki sóvárgott, hanem a régit, amelyet a legjobban szeretett. Hűségese jó barát volt, mindig jól szolgált.

Tíz perc múlva már az utcán bandukolt a sűrű hóesésben, egyre a jó témát kutatva. Egyszer csak a földalatti bejárata előtt találta magát. Lesietett a lépcsőn. Hirtelen támadt egy ötlete. Csinál pár esti felvételt a Central Parkban, azután elmegy a West Side valamelyik kevésbé előkelő negyedébe. A hó valamiképpen meglágyítja az emberek szívét és arcvonásait. Úgy gondolta, még fiatal az idő, de ha úgy találta jónak,

akár egész éjjel is hajlandó volt kint maradni az utcán. Ez is olyan kaland volt, amelyet a magányos élet ajándékként fedezett fel. Akkor dolgozott, amikor akart és amilyen hosszán szeretett, és sohasem kellett bűntudatot éreznie miatta. Senki nem várta otthon.

Hajnali háromkor mosolyogva, az éjszakai munkájával elégedetten ballagott vissza a Prince Streetre. A havazás abban a pillanatban állt el, amikor belépett a házba, és elindult felfelé a lépcsőn a lakásához. Levette és a konyhában hagyta nedves kabátját, és emlékeztette magát, hogy reggel össze kell csomagolnia a londoni útra. Öt perc múlva kényelmes hálóingre vetkőzve bebújt a galérián lévő keskeny ágyába, és még jóformán le sem tette a fejét a párnára, már aludt. Élvezetes és eredményes éjszaka állt mögötte.

2. fejezet

Amikor Hope kiért a repülőtérre, a londoni járat már kétórás késésben volt. A fényképezőgépeit a kézipoggyászába tette be, és most az első osztályú váróteremben olvasgatva várta, hogy bejelentsék a gépe érkezését. Megszerezte Finn O'Neill egy másik könyvét, s útközben el akarta olvasni. Ismét havazni kezdett, és mivel a gépet jégmentesíteni kellett, még két órát vártak a kifutón, és végül majdnem négyórás késéssel tudtak csak elindulni. Hope tulajdonképpen nem bánta – a hosszú repülőutakon mindig aludni szokott. Szólt a stewardessnek, hogy nem kéri az ennivalót, és pontosan negyven perccel a Heathrow-ra való megérkezésük előtt ébressze fel. Ennyi idő épp elég arra, hogy mielőtt megkezdénék a leszállást, igyon egy csésze kávé és megegyen hozzá egy croissant-t,

azután megmossa a fogát és megfésülködjön. Mindössze ennyire volt szüksége ahhoz, hogy elfogadható külsővel érkezzen meg a szállodába.

Mint mindig, most is mélyen aludt a gépen, és örömmel nyugtázta, hogy a reggeli köd ellenére gond nélkül szálltak le. Mint kiderült, a késés még jól is jött nekik, mivel addigra kiderült az idő. És a Claridge's-ből küldött kocsi valóban ott várta, amikor a fényképezőgépes táskájával átjutott a vámon. Már korábban megrendelte a szükséges felszerelések kölcsönzését, amiket aznap délután fognak kiszállítani a szállodába. És másnap délelőtt a lakásán várja őt leendő modellje. Hope-nak rá kell szánnia némi időt, hogy megismerje őt, így a felvételek elkészítésére csak délután kerül majd sor.

Eddig minden simán zajlott, és mivel a gépen kialudta magát, frissen és kipihenten érkezett meg a szállodába. Megörült, amikor meglátta a szobáját. A Claridge's egyik kedves kis lakosztálya volt: a korallpiros falak, a virágos textiliák, az angol stílusú, régies bútorok és a falakon látható bekeretezett metszettek megnyerték a tetszését. Meleg, barátságos szoba volt. Megérkezése után nem sokkal fürdőt készített magának. Közben arra gondolt, felhívja Pault, de aztán letett róla. Inkább megvárja, míg találkozik az íróval, hogy lássa, mennyi szabad ideje marad. Ha úgy adódik, és Paul Londonban van, találkozhatnak az utolsó napon. Készakarva nem gondolt a korábbi, együtt töltött napjaikra, nem engedte meg magának, hogy rájuk gondoljon – befeküdt a fürdővízbe, és lehunyta a szemét. Úgy tervezte, hogy ha felöltözött és evett valamit, tesz egy sétát. Londoni idő szerint már délután két óra volt. Épp amikor rendelt egy omlettet és egy csésze levest, megérkezett a bérelt felszerelése, közben telefonált az asszisztens, akit szereztek mellé,

így aztán négy óra lett, mire kiléphetett a szálloda ajtáján.

Hosszú sétára indult a New Bond Streeten, ahol végignézte az üzleteket. Fényesen fel voltak díszítve karácsonyra, és ahányba csak bekukkantott, mind tömve volt vásárlókkal. Teljes üzemre kapcsolt az ünnepi shoppingolás. Neki nem kellett ajándékot vennie – Paulnak már küldött egy bekeretezett fotográfiát New Yorkból, Marknak pedig egy karton finom francia bort. Hat óra körül visszasétált a szállodába. Épp amikor belépett a szobájába, telefonált Finn O’Neill. Férfiasan mély zengésű hangja kicsit rekedtnek tűnt. Épp csak megkérdezte a nevét, máris görcsös köhögésben tört ki. Úgy látszott, nagyon beteg.

– Haldoklom – közölte, amikor túlvolt a köhögőrohamon. – Nem találkozhatok magával holnap délelőtt. Különben sem szeretném megfertőzni.

Kedves volt tőle, hogy erre is gondolt, és Hope csakugyan nem szeretett volna megbetegedni, de nagyon nem volt ínyére, hogy elveszítsen egy napot. Semmi más dolga nem volt Londonban, hacsak nem akar találkozni Paullal.

– Elég rémes a hangja – mondta együttérzőn. – Járt orvosnál?

– Azt mondta, eljön, de még nem érkezett meg. Igazán sajnálom. Nagyon kedves magától, hogy eljött Londonba. Talán ha holnap ágyban maradok, holnaputánra rendbe jövök. Nagyon siet vissza?

Olyan aggodalmas volt a hangja, hogy Hope elmosolyodott.

– Én jól vagyok – felelte. – Itt tudok maradni, amíg csak kell, amíg el nem készülünk a munkánkkal.

– Remélem, egyes retusőre van. Pocsékul nézek ki. – Úgy panaszkodott, mint egy gyerek, és érezhetően nagyon sajnálta magát.

– Ígérem, jól mutat majd a képen. Minden a világitáson múlik – nyugtatta meg Hope. – Az a fő, hogy meggyógyuljon. Egyen csirkehúslevest – ajánlotta.

– Nem akarok úgy kinézni a borítón, mint Georgia O’Keeffe nagypapája.

– Ez kizárt. – Megkereste őt az interneten: negyvenhat éves, jóképű férfi. A hangja betegen is fiatalosan, energikusan csengett.

– Jó helye van a szállodában? – kérdezte aggodalmasan az író.

– Jól vagyok – nyugtatta meg ismét Hope.

– Nagyra értékelem, hogy eljött Londonba, holott csak most kérték fel rá. Nem tudom, mit képzelt a kiadóm, hogy így megfélekedtek arról, hogy egy fotó is kell a könyvhöz. Csak ezen a héten szóltak nekem. Kész örület, épp amikor jön a karácsony és a többi. Én kértem őket, hogy vegyék fel a kapcsolatot magával, de azt nem reméltem, hogy el is fog jönni.

– Nem terveztem mást. El akartam utazni Cape Codra, de az igazat megvallva, ez izgalmasabb hely.

– Az bizony – helyeselt a férfi. – Én Írországban élek, de ilyenkor télen az is eléggé lehangoló tud lenni. Van ott egy házam, akkor használom, amikor épp nem írok. Járt már Írországban? – kérdezte hirtelen támadt érdeklődéssel, de nyomban elfogta egy újabb köhögőroham.

– Régóta nem jártam már ott – vallotta be az aszszony. – Nagyon szép ország, de évek óta nem volt rá okom, hogy oda utazzam. Nyáron jobban szeretem.

– Én is, de az esős, borongós telek jót tesznek az írásaimnak... Írország pedig az adómnak tesz jót – tette hozzá nevetve. – Írországban az írók nem fizetnek jövedelemadót, ami csodás. Két éve vettem fel az ír állampolgárságot. Nálam nagyon bevált – közölte elégedetten, Hope pedig nevetett.

– Ezek szerint jó üzletet csinált. Ír volt a családja? – A neve alapján ezt feltételezte. Kifejezetten élvezte a csevegésüket. Jó alkalom volt ez, hogy kicsit jobban megismerje a férfit, még ha csak telefonon keresztül is. Minél többet beszélgetnek, annál fesztelenebbül fogja érezni magát, ha végül sor kerül a személyes találkozásra és a közös munkára.

– A szüleim írek voltak, Írországbán születtek, de én már New Yorkban láttam meg a napvilágot. Tekintettel rájuk, könnyen megkaptam az állampolgárságot. Kettős állampolgárságom volt, de végül lemondtam az amerikai útlevelemről. Ennek több értelmét láttam, amíg itt akarok élni. Van néhány mesés ház Írországbán, és a rossz időjárás ellenére gyönyörű vidékek is vannak ott. Egyszer el kell jönnie oda hozzám.

Ezt szokták mondani az emberek, de Hope-nak nem voltak ilyen szándékai, és úgy gondolta, ha megcsinálta a könyv borítójára szánt portrét, valószínűleg többé nem találkoznak – hacsak nem készít újabb képet az íróról.

Még sokáig csevegtek, és O’Neill mesélt a legújabb könyvéről. Egy sorozatgyilkosról szólt, és Skóciában játszódtott. Elég hátborzongatónak hangzott, de voltak benne izgalmas fordulatok, és a szerző megígérte, hogy ha elkészül, ad egy dedikált példányt neki. Elmondása szerint már az utolsó simításokat végezte rajta. Hope kifejezte reményét, hogy gyorsan meggyógyul, és beleegyezett, hogy két nap múlva találkozzanak, amikor a férfi már kilábal a megfázásból. Ezek után úgy döntött, hogy felhívja Pault. Fogalma sem volt, Londonban van-e, de úgy gondolta, egy próbát megér. Volt férje a második csengetésre felvette a telefont, és a hangján örömteli meglepődés érződött. Hope kihallotta az ismerős remegést a hangjá-

ból. Az évek során megváltozott a hangja, s a beszéde olykor érthetlenné vált.

– Milyen kellemes meglepetés! Hol vagy most? New Yorkban?

– Nem – válaszolta az asszony tömören, ajkán kis mosollyal. – Londonban. Dolgozni jöttem át néhány napra. Könyvborítóra csinálók portrét a szerzőről.

– Nem hittem volna, hogy még vállalsz ilyesmit a legutóbbi nagy múzeumi kiállításod után – jegyezte meg Paul kedvesen. Nagyon büszke volt az asszony munkájára.

– Hébe-hóba ma is elvállalok még efféle megbízásokat, hogy ki ne jöjjen a gyakorlatból. Az ember nem művészkedhet örökké. Jólesik időnként mást is csinálni. Finn O’Neillt fogom fényképezni.

– Szeretem a könyveit. – Paul hangján érezni lehetett, hogy imponál neki a dolog, és hogy őszintén örül Hope telefonjának.

– Én is. Most meg van fázva, ezért elhalasztottuk a mai fotózást. Meg akartam tudni, itt vagy-e, és nem akarsz-e holnap együtt ebédelni velem.

– Szeretnék – vágta rá a férfi. – Holnapután elutazom a Bahamákra. Itt túlságosan hideg van. – Volt egy gyönyörű hajója, amelyet télen a Karib-tengeren tartott. Sok időt töltött el a hajón. Rendszeresen oda menekült el a világ elől.

– Örülök, hogy felhívtalak.

– Én is. – Megbeszélték, hogy másnap a szállodában találkoznak, és ott is fognak ebédelni. Hope nem kérdezte meg, hogy van. Látni fogja rajta, és a férfi egyébként sem szeretett a betegségről beszélni.

Paul az ősszel töltötte be a hatvanat, és tíz éve küzdött a Parkinson-kórral. A betegség mindent megváltoztatott az életükben. Az ötvenedik születésnapja után kezdődött Paulnál a remegés, amit eleinte taga-

dott, de szív- és érsebész lévén, sokáig nem hunyhadt szemet fölötte. Nem volt más választása, fél éven belül nyugdíjba kellett vonulnia. És akkor összedőlt körülöttük a világ. Még öt évig tanított a Harvardon, de aztán azt sem folytathatta tovább. Ötvenöt évesen végképp abbahagyta a munkát. Akkor kezdett el inni. Két évig titkolta mindenki elől, kivéve a feleségét.

Az egyetlen bölcs dolog, amit ez idő alatt tett, két kitűnő befektetés volt két sebészeti felszereléseket gyártó cégbe. Az egyikben korábban tanácsadóként vett részt, és a befektetés jövedelmezőbbnek bizonyult, mint bármi más, amit valaha csinált. Az egyik vállalat részvénytársasággá alakult, és egy vagyont kapott értük, amikor a nyugdíjba vonulása után két évvel eladta a részvényeit. Akkor vette az első hajóját. De az ivás miatt lassan minden tönkrement a közös életükben, és a Parkinson-kór elhatalmasodásával a férfi már képtelen lett ellátni magát. És ha éppen nem volt rosszul, akkor lerészegedett. Vagy mindkettő. Végül bevonult egy bentlakásos alkoholelvonó intézetbe, amelyet egyik harvardi kollégája ajánlott neki. Ám addigra darabokra esett az életük. Nem maradt semmi, ami továbbra is összetartotta volna őket, amiért érdemes lett volna együtt maradniuk, és végül Paul döntött úgy, hogy elválik tőle. Hope mindvégig együtt maradt volna vele, de a férje nem engedte.

Orvosként mindenki másnál jobban tudta, mi vár rá, és nem volt hajlandó kitenni a feleségét ennek a tortúrának. A válás mellett döntött, Hope-nak nem hagyva lehetőséget a választásra. Két éve mondták ki a válásukat, miután az asszony hónapok után visszatért Indiából. Azóta igyekeztek nem beszélni többé a házasságukról és a válásukról – mindkettőjük számára túl fájdalmas volt a téma. A történetek következőiben valahogy el is veszítették egymást. A szeretet és

a közelség megmaradt ugyan köztük, de Paul már nem engedte meg Hope-nak, hogy az élete része legyen. Az asszony tudta, hogy továbbra is törődik vele és szereti őt, de el van szánva rá, hogy csendben, egyedül haljon meg. És volt férje e látszólag nagylelkű gesztusa miatt Hope-nak a munkáján kívül a teljes magány lett az osztályrésze.

Aggódott Paulért, de tudta, hogy orvosi szempontból jó kezekben van. Hónapokig élt egyhuzamban a hajóján, ideje többi részét pedig Londonban, vagy a harvardi kezelés miatt Bostonban töltötte. Mindezek ellenére viszonylag keveset tudtak tenni érte. A betegség lassanként felemésztette, de egyelőre még, ha nehezen is, de mozgásképes volt. Legkönnyebben a hajón boldogult, ahol állandóan ott volt körülötte a legénység.

Amikor összeházasodtak, Hope huszonegy éves volt, épp megszerezte a diplomáját a Brownon. Az akkor harminchét éves Paul már sebészként dolgozott, és professzor volt a Harvardon. Úgy ismerkedtek össze, hogy a férfi a harvardi kutatóéve alatt egy szemesztert tanított a Brownon, ahol Hope akkor harmadéves volt. Paul első látásra beleszeretett, majd egy intenzív és szenvedélyes viszonyt követően egy évvel később, rögtön a lány diplomázása után, összeházasodtak. És noha már két év eltelt a válásuk óta, Hope soha nem szeretett rajta kívül más férfit. Paul Forrest helyét senki nem tölthette be, és akár házások voltak, akár nem, ő továbbra is erősen kötődött hozzá. Elválni el tudott tőle, de kiszerezni belőle már nem. Egyszerűen elfogadta a helyzetet, mint amely hozzátartozik az életükhöz. És jóllehet a betegség megváltoztatta a férfit, a tönkrement testben az asszony ma is ugyanazt a ragyogó intelligenciájú embert látta, akit régen.

A hivatása elvesztésébe Paul kis híján belepusztult, és sok szempontból mélyre zuhant, de nem a volt felesége szemében. Az ő számára a férfi remegése és csoszogó járása nem tette más emberré, mint aki volt.

Hope az éjszakát a hotelszobában töltötte; O'Neill könyvét olvasta, és igyekezett nem gondolni Paulra és egykori közös életükre. Olyan ajtó volt ez, amelyet egyikőjük sem mert már kinyitni – túl sok kísértet lapult mögötte. Inkább a jelenről szoktak beszélgetni, semmint a múltról. De másnap, amikor meglátta Pault, Hope szeme felcsillant. A hallban várt rá, amikor megérkezett. Bottal járt, lassan húzva egyik lábát a másik után, de még most is magas, vonzó férfi volt, a testtartása egyenes, a szeme fényes, egész alakja tekintélyt sugárzó. Hope-nak ma is ő volt a világ legnagyobb szerűbb embere, és hiába öregített rajta a betegség, így is jóképű maradt.

Láthatóan a férfi is örült a viszontlátásnak: melegen átölelte, és arcon csókolta.

– Fantasztikusan nézel ki – mondta mosolyogva. Hope-on fekete hosszúnadrág, túsarkú cipő és élénkpiros kabát volt, fekete haját simán hátrafésülve és a tarkóján kontyba csavarva viselte. Eleven tekintetű mélykék szemével valósággal beitta a férfi alakját. Megállapította, hogy nem romlott tovább az állapota, sőt talán kicsit jobban is néz ki, mint legutóbb. Úgy látszott, segít az a kísérleti stádiumban lévő gyógyszer, amelyet kapott, habár eléggé bizonytalanul állt a lábán. Amikor Hope belékarolt, és elindultak együtt az étterem felé, érezte, hogy a férfi egész testét rázza a remegés. A Parkinson-kór kegyetlen betegség.

Nagyon jó asztalt kaptak az étteremvezetőtől, és együtt választották ki, mit egyenek. Hope mindig teljesen fesztelenül érezte magát Paullal. Tökéletesen ismerték egymást. Tizenkilenc éves kora óta ismerte és

szerette a férfit, és időnként még ma is elcsodálkozott azon, hogy már nem házasok. Paul azonban hajthatatlan volt – nem akarta, hogy Hope egy beteg öregember terhét cipelje. Tizenhat évvel volt idősebb nála, ami egyiküknek sem okozott problémát, amíg a férfi meg nem betegedett, és utána is csak ő csinált gondot magának belőle. Akkor kilépett az asszony életéből, noha továbbra is szerették egymást, és mindig jól érezték magukat egymás társaságában. Paul most is perceken belül megneveltette valamivel, Hope pedig a legutóbbi kiállításairól, utazásairól és munkájáról mesélt neki. Fél éve nem találkoztak már, de elég rendszeresen hívták egymást telefonon. Annak ellenére, hogy már nem voltak férj-feleség, az asszony el sem tudta volna képzelni az életét Paul nélkül.

– Tegnap este megnéztem a modelledet a kiadója honlapján – mondta a férfi, miközben remegő kézzel enni próbált. Láthatóan nehéz dolga volt, de nem adta fel, Hope pedig minden megjegyzés nélkül hagyta, hadd lötytyintse ki az ételt, és a kezét sem nyújtotta oda, hogy segítsen. Paulnak minden méltóságtudatára szüksége volt ahhoz, hogy eljárjon étterembe, és az asszony büszke volt rá, hogy mindmáig volt hozzá lelkierije. Ebben a betegségben minden szenvedést okozott a férfinak: az elvesztett hivatása, amely mindent jelentett számára, és amelyen az önbecsülése nyugodott, a házassága, mely végül áldozatul esett a betegségnek, mert nem volt hajlandó a feleségét is magával rántani a mélybe. Ma már, egyre romló egészségi állapota miatt, csak a hajózásban találta örömét. Még Hope is tudta, hogy csak árnyéka régi énjének, noha büszkeségből megpróbálta ezt leplezni. Hatvanévesen még élete virágjában, karrierje csúcán lévő életerős, energikus férfinak kellett volna lennie. Ehelyett élete telét járta magányosan. És sokkal fiatalabb

kora ellenére a volt felesége is magányos maradt. Paul lassan-lassan kifelé tartott az életből, és ez, valahányszor látta őt, mélységesen felzaklatta Hope-ot. A férfi számolt ezzel, ám a valóság kegyetlenül nyers volt, elsősorban persze az ő számára.

– O’Neill nagyon érdekes ember – folytatta Paul láthatóan felvillanyozódva. – Azt írják, hogy az Államokban született ír nemesi család sarjaként, aztán hazatért, hogy visszaszerezze és rendbe hozza ősei birtokát. Kép is volt az interneten a gyönyörű, ősi kastélyról. Van néhány hozzá hasonlóan szépséges régi épület Írországban. Észrevettem, hogy ilyen helyekről sok bútordarabot hoznak a Sotheby’s és a Christie’s aukcióira. A francia antik bútorokra hasonlítanak, és sok esetben azok is. Mindenesetre egy hatalmas házban lakik, és ír főnemes, aminek azelőtt nem is voltam tudatában. Valami átlagos amerikai egyetemre járt, de a doktori címét már Oxfordban szerezte, és miután az Államokban elnyerte a National Book Awardot, a britek is kitüntették regényírói munkásságáért. Valójában tehát Sir Finn O’Neillnek hívják – emlékeztette mosolyogva Hope-ot.

– Ezt bizony elfelejtettem – vallotta be az asszony. Paul mindig is a tudás végtelen tárházát jelentette számára. – Amikor felhívott, eszembe sem jutott, hogy Sir O’Neillnek kell szólítanom – mondta szégyenkezve. – De nem vettem észre, hogy zokon vette volna.

– Elég zabolátlan alak lehet – folytatta Paul, lemondva az evés erőltetéséről. Bizonyos napok nehezebbek voltak, és nyilvános helyeken túl sok zavaró tényezővel kellett megküzdenie. – Hírbe hozták egy csomó nagyon ismert nővel – gazdag örökösnökkel, hercegnőkkel, színésznőkkel, modellekkel. Afféle playboy lehet, de vitathatatlan, hogy tehetséges. Bizonyára érdekes munka lesz. Kicsit olyan, mint egy elszabadult

vadló, a modora is meglehetősen nyers, de legalább nem lesz unalmas. Lehet, hogy majd megpróbál elcsábítani – tette hozzá szomorkás mosollyal. A barátságán túl már régóta nem formált rá semmiféle előjogot, és sohasem érdeklődött a szerelmi élete felől. Nem akart tudni róla. Hope pedig nem akart szenvedést okozni neki azzal, hogy megmondja, még mindig szerelmes belé. Voltak témák, múltbeliek és a jelent érintők, amelyekről sohasem beszéltek. Az adott körülmények között kapcsolatuk egy-egy közös ebédre vagy vacsorára és a telefonbeszélgetésekre korlátozódott. Már csak ennyi maradt, de ehhez mindketten ragaszkodtak.

– Nem fog elcsábítani – biztosította volt férjét. – Kétszer annyi idős vagyok, mint azok, akikkel járni szokott, ha csakugyan olyan, amilyennek mondod. – A férfi nem keltette fel sem a kíváncsiságát, sem az aggodalmát. Számára fotómodell volt, nem pasi, ő legalábbis így tekintett rá.

– Ne legyél ebben olyan biztos! – intette Paul.

– Leütöm egy fotóállvánnyal, ha próbálkozik – jelentette ki Hope, mire mindketten elnevették magukat. – Különben is, holnap már lesz egy asszisztensem. Talán épp ő fog megtetszeni O’Neillnek. Ráadásul most beteg, nem lehet hódító kedvében.

Az ebéd végeztével ráérősen csevegtek tovább a desszert felett. Paul kétszer is megpróbált inni a teából, amelyet rendelt, de nem sikerült, Hope pedig hiába szeretne volna, nem merte felajánlani, hogy tartja neki a csészét. Ebéd után kikísérte a férfit a szállodából, és megvárta, amíg a portás taxit hív neki, ami visszaviszi majd a lakásához.

– Jössz mostanában New Yorkba? – kérdezte reménykedve. Paulnak volt egy apartmanja a Carlyle Hotelban, amelyet nagy ritkán vett igénybe. Bostont

már teljes mértékben elkerülte, csak a kezelésekre utazott oda. Túl lehangoló lett volna számára meglátogatni a volt kollégáit. Ők még most is pályájuk csúcán álltak, míg az övé már tíz éve leáldozott.

– Az egész telet a Karib-szigeteken fogom tölteni. Azután talán visszajövök ide. – Paul szerette, hogy Londonban nem ismerik. Itt nem volt senki, aki sajnálja, és az is fájt neki, hogy látta Hope szemében a részvétet. Többek között ezért nem kívánta fenntartani a házasságukat. Nem akarta, hogy az asszony szánakozzon rajta. Inkább választotta az egyedüllétet, mint hogy terhére legyen annak, akit szeret. És azzal, hogy így döntött, mindkettőjüket megfosztotta valamitől. De miután meghozta a döntést, már nem változtatott rajta. Hope hiába próbálta eltéríteni tőle, így végül elfogadta, hogy a férjének joga van eldönteni, hogyan akarja leélni utolsó éveit. Bele kellett törődnie, hogy bármi legyen is az oka, nem vele akarja leélni.

– Beszámolsz, ugye, hogy megy a munka O’Neill-lel? – szölt még Paul, látva, hogy a portás odaint neki egy taxit. Mosolyogva nézett le rá, majd magához ölelte az asszony ismerős, törékeny kis testét, és lehunyta a szemét. – Vigyázz magadra, Hope – mondta elszoruló torokkal, mire az asszony bölintott. A férfi néha büntudatot érzett, amiért elengedte őt, de akkor és ma is erősen hitt benne, hogy így lesz jó. Nem volt joga, hogy a maga életének védelme érdekében tönkretégye a felesége életét.

– Jó, de te is vigyázz – felelte Hope, majd megcsókolta a férfi arcát, és besegítette őt a taxiba. Még intgetett a távolodó kocs után, és lassan elindult vissza a szállodába. Mindig elszomorította volt férje látványa, de ma már ő volt az egyetlen, aki megmaradt a családjából. Csak ekkor eszmélt rá, hogy elfelejtett boldog karácsonyt kívánni neki, de nem bánta. Csak felidézte

volna az emlékeket, ami mindkettőjüknek nagyon fájdalmas volt.

Fölment a szobájába, és lapos sarkú cipőt és vastagabb kabátot vett magára. Pár perccel ezután csendben elhagyta a szállodát, és hosszú, magányos sétára indult.